

Þýska undrið, auðvaldið og Adolf Hitler. 14; Hver er seldur undir sök?

Fjölmiðlar hafa lagt sig fram um að sýna Þjóðverja og leiðtoga þeirra, Adolf Hitler, í neikvæðu ljósi. Það er t.d. vandfundin mynd af honum hýrum í bragði. Sömu leiðis er fíkað við annað myndefni til að laða fram neikvæðni gegn þýska ríkinu. Fræg er myndin af „tékknesku“ konunni í hópi þriggja, þegar þýski herinn ók inn í þýska héraðið, Sudeutenland. Hún brynnti músum – í samhengi séð af gleði. Áróðursmiðlarnir höfðu aftur á móti klippt hana úr myndinni og sögðu hana gráta af hryggð vegna komu þýska hersins.

Eins og bent var á í upphafi pistlaraðarinnar skrifa sigurvegararnir söguna eins og þeim hentar. En hver er sú þörf, sem knýr þá til rangsnúinna söguskrafa; að réttlæta eigin gjörðir, fegra sig, varpa frá sér ábyrgð? Þetta er frumstæð aðferð, en virkar greinilega, þegar sigurvegararnir komast upp með að leyna upplýsingum og stunda áróður og heilapvott í einokunarfjölmiðlum.

Franski heimspekingurinn, Jean-Francois Lyotard (1924-1998), bendir á, að fullyrðingar söguritara um hina og þessa „sönnu“ atburði, séu oft og tíðum hið gagnstæða. Eins og breski rithöfundurinn og tónlistarmaðurinn, Gilad Atzmon, orðar það:

„Sagan [sagnfræðin] dregur dul á sameiginlega skömm okkar, bæði kerfisbundið og ágengt.“

Í því ljósi má t.d. skoða, hvernig Bandaríkjamenn gera sér far um að fela eigin hlutdeild í óhamingju Gyðinga, t.d. með því setja á stofn söfn um útrýmingu þeirra (Holocaust Museum) hvarvetna. Þar er þess hvergi getið - fremur en í breskum söfnum - að Þjóðirnar báðar skirrðust við að taka á móti Gyðingum, sem voru á flóttu, áður en stríðið braust út og ofsóknir stóðu yfir í Þýskalandi.

Churchill var umhugað um stríð eins og ágreiningur innan stríðsráðs hans ber með sér. „Hættið að tala um frið, brjótið Þýskaland í mola. ... Þýskaland er of öflugt. Við verðum að eyða því,“ sagði hann m.a.

Breski sagnfræðingurinn, Guru Dev Teeluckdharry, segir í grein sinni, „Þjóðarmorði á Þjóðverjum í Póllandi – 1939“ (The Genocide of the Germans in Poland – 1939), að Winston Churchill, Franklin D. Roosevelt og Josef Stalin, hafi allir verið Gyðingar. Hafi það við rök að styðjast, er vandséð, hvernig má flokka hatur og óþverrahátt eftir trú eða Þjóðerni.

Ég hef ekki aðrar heimildir fyrir ofangreindu, en náíð samband Franklin og Josefs er þekkt. Beiðni Franklin um fyrirgreiðslu Jóseps til hagsbóta fyrir (William) Avarrell Harriman (1891-1986), sendiherra í Mosku, svo ekki sé talað um kærleika þeirra og samvinnu í seinni heimstyrjöldinni, bendir til ákveðinnar vináttu, jafnvel þótt Franklin hafi beitt sér fyrir því að framleiða kjarnorkusprengr til að varpa á Rússa. Winston og Franklin voru báðir háðir fjársterkum Gyðingum, þeim sömu, er kyntu undir báðum heimstyrjöldunum og stofnun Ísraelsríkis.

Vinskapur þríeykisins hélt fram yfir Jalta ráðstefnuna 1945, þar sem heiðursmennirnir skiptu á milli sín veröldinni. Og allir voru þeir sammála um stofnun Sameinuðu þjóðanna og að leggja af Þjóðabandalagið. Það var augljóslega valdastofnun nýlenduveldanna, nema Þýskalands. Yfirlýstur tilgangur með stofnun þess var að stuðla að fríði á jörðu. Hins vegar hunsaði það öll erindi Þjóðverja þess efnis að grípa inn í ofsóknir og morð á Þjóðverjum, utan „gervilandamæra“ Þýskalands. Það varð kveikjan að innrás Þjóðverja í Pólland, sem leiddi til stríðsyfirlýsingar Frakka og Breta á hendur þeim.

Það átti að bæta um betur, þegar Sameinuðu þjóðirnar voru stofnaðar. En Bandaríkjamenn og Bretar sátu á svikráðum við Kínverja og ríkisstjórn Ráðstjórnarríkjanna. Formósu (Taiwan) var gefið sæti Kína í Öryggisráðinu í andstöðu við Ráðstjórnarríkin, sem sniðgengu fundi þess um tíma í mótmælaskyni. Það lagði blessun sína yfir samsæri Breta og Frakka um að stofna nýtt ríki Gyðinga í Palestínu, árið 1948.

Bandaríski hershöfðinginn, George Van Horn Moseley (1874-1960), lagði reyndar fram svipaða kenningu og fyrrnefndur Guru fyrir margt löngu. Hann staðhæfði fullum fetum, að ofangreint þríeyki hefði stefnt að heimsyfirræðum Gyðinga. George var mikill mannbótarsinni (eugenics) og verulega andsnúinn stefnu forseta síns – sérstaklega ríkisjafnaðarstefnu hans (sbr. New Deal), þar sem lán voru tekin hjá fjármagseigendum, seðlabankanum (Federal Reserve), til opinberra framkvæmda. George mótmælti líka tilnefningu Gyðingsins, Felix Frankfurter (1882-1965), í hæstarétt. En þar var fyrir lærifaðir hans, Louis Brandeis (1856-1941). Báðir voru áhrifamiklir í stjórnámálum og áróðursmenn fyrir stofnun Ísraelsríkis.

Fyrrgreindir hæstaréttarlögmenn voru úr hópi auðugra og valdamikilla Gyðinga, sem stofnaði „Æruverndarbandalagið“ (Anti-Defamation League), sem m.a. barði niður gagnrýni á framferði Gyðinga í einu og öllu og með öllum tiltækum ráðum; t.d. í kvikmyndaiðnaði og fjölmiðlum. Umsvifamesti hluti þeirra var/er í eigu Gyðinga. Í því

eru ógnarleg völd fólgin, enda sagði tékknesk-ísrælski sagnfræðingurinn, Yehuda Bauer:

„Vald Gyðinga er, að mínum dómi, valdið til að þagga niður gagnrýni á vald þeirra.“

Hershöfðinginn, George, var á svipaðri bylgjulengd. Hann benti m.a. á, að Gyðingar hefðu yfirráð yfir helstu fjölmiðlum Bandaríkjanna og þegar Japanar gerðu árás á Pearl Harbour sá hann strax í hendi sér, að þetta væri tálgjörningur bandarísku stjórnarinnar og Auðvaldsgyðinga í Bandaríkjunum.

Það er fjöldi vísbendinga um, að George hafi ekki verið úti á þekju. T.d. mátti lesa þessa fyrirsögn í Daily Express í mars 1933:

„Júdea lýsir yfir stríði á hendur Þýskalandi.“ Gyðingar í Bandaríkjunum undir forystu Samuel Untermyer (1858-1940) skipulögðu viðskiptaþvinganir gegn Þjóðverjum.

Í fréttinni má lesa: „Þjóð Ísraels um heim allan lýsir yfir efnahagslegu og fjármagnslegu stríði á hendur Þýskalandi. Fjórtán milljónir Gyðinga snúa bökum saman með þessari stríðsyfirlýsingu.

Gyðingar munu sameinast í heilögu stríði gegn þjóð Hitler og leggja niður störf; heildsalinn mun hverfa frá fyrirtæki sínu, bankamaðurinn frá hlutabréfamarkaðnum, verslunarmaðurinn frá búð sinni og ölmusumaðurinn frá aumkunarverðu hreysi sínu.“

David Abramham Brown (1875-1958), forsprakki „Sameinaðra baráttusamtaka Gyðinga“ (United Jewish Campaign), sagði: „Við, Gyðingar, ætlum okkur að etja til stríðs gegn Þýskalandi.“

Í Englandi stofnuðu auðkýfingar innan vébanda „Fulltrúa Gyðinga í Englandi“ (Board of Jewish Deputies in England), sjóð (Focus) til að fjármagna áróður gegn Þýskalandi 1936. Forsprakki leynifélagsins var Bernard Nataniel Waley-Cohen (1914-1991) og áróðursmeistarinn sjálfur Winston Churchill.

Einn af aðal hugmyndafræðingum Síonhyggjumanna (Síonista), Úkraínumaðurinn, Wladimir (Zev) Jabotinsky (1880-1940), sagði 1934 í franska tímaritinu, Gyðingi (Juif), á þá leið, að brýna nauðsyn bæri til að eyða Þjóðverjum, þar sem Gyðingum stafaði hættu af þeim.

Ári síðar lét hann út úr sér: „Það er í raun aðeins ein tegund valds, sem skiptir máli; stjórn málaflíð. Við, Gyðingar, erum valdamesta þjóð veraldar, því við búum yfir þessu valdi og kunnum að nota það“ (Jewish Daily Bulletin).

Paul Dreyfus sagði 1938: „Áður en árið er liðið, munu Englendingar, Rússar, Frakkar og Bandaríkjamenn, hafa gert gangskör að viðskiptaþvingunum til að koma efnahagi Þjóðverja og Ítala á kné.“

Á sama ári gortaði Joseph Trimble yfir því í American Hebrew, að Gyðingum hefði verið komið fyrir í helstu áhrifastöðum í Bretlandi, Rússlandi og Frakklandi og að „þessir synir Ísraels myndu koma einræðisherra nasista til helvítis.“

Það átti reyndar við um Þýskaland eftirstríðsáranna einnig. Njósnaforingi Þjóðverja, Reinhard Gahlen, kom að góðum notum við stofnun bandarísku leyniþjónustunnar (CIA), þegar leyniþjónusta hersins var lögð niður.

Bernard Lecache, sagði 1918: „Þjóðverjar eru opinber óvinur okkar númer eitt. Því er það hlutskipti okkar að lýsa yfir miskunnarlausu stríði gegn þeim.“ (Nú eru Rússar hins vegar óvinur Evrópusambandsins og Nató númer eitt.)

Í Daily Herald frá árinu 1939 má lesa: „Gyðingar almennt líta á þetta stríð sem heilagt stríð.“

Fleiri stríðsyfirlýsingar birtust í fjölmiðlum Gyðinga. Í Central Blad Voor Israelitien 1939, stendur: Milljónir Gyðinga, sem búa í Bandaríkjunum, Englandi og Frakklandi, Norður- og Suður-Afríku, að ógleymdum þeim, sem í Palestínu búa, eru staðráðnir í að heyja tortímingarstríð gegn Þjóðverjum, þar til yfir lýkur.“

„Með því að missa Þýskaland, missir Gyðingaþjóðin (Jewry) landsvæði, sem var vettvangur valdbeitingar þeirra. Þess vegna er hún staðráðin í að endurheimta það.“ (Louis Marschalko, 1940)

„Heimsráðstefna Gyðinga hefur átt í stríði við Þýskaland í sjö ár.“ (Rabbi M. Perlzweig)

„Seinni heimstyrjöldin er háð til varnar grundvallar kennisetningum Gyðingsdóms.“ (Rabbi Felix Mendlesohn, 1942)

En hver er Gyðingur og ekki? Það fer eftir skilgreiningu - og þess ber vitaskuld að geta, að um er að ræða trúarbrögð, Gyðingadóm, en ekki þjóðerni.

Þýski fræðimaðurinn, Dietrich Bronder, gyðingatrúar, hélt því fram, að sjálfur Adolf Hitler og flestir samherja hans væru ýmist að einhverju leyti Gyðingar eða tengdir Gyðingum. (Sbr. bók hans: Bevor Hitler kam: Eine Historische Studie. Bókin er mikil að vöxtum, hálf fimmta hundrað síðna. Hún var útgefin 1964 og endurútgefin 1975. Hún aflaði höfundu sínum ekki vinsælda eins og nærri má geta.)

Á meðal ofangreindra samherja eru Paul Joseph Göbbels (1897-1945, Heinrich Himmler (1900-1945), Rudolf Walter Richard Hess (1894-1987) og Ulrich Friedrich-Wilhelm Joachim von Ribbentorp (1893-1946), sem meira að segja átti í vinfengi við Chaim Weizmann (1874-1952), fyrsta forseta Ísraelsríkis.

Listinn er lengri, en sérstaka athygli vekja nöfn Walter von Keudell (1884-1973), Reinhard Tristan Eugen Heydrick (1904-1942) og Odilo Lothar Ludwig Globocnik (1904-1945), sem fékk viðurnefnið Gyðingatortímandinn.

Þar er líka bankamenn og fjölmiðlamenn að finna eins og Ernest Franz Sedgwick Hanfstaengl (1887-1975), aldarvin Adolfs, sem síðar varð ráðgjafi Frank Delano Roosevelt (1882-1945), forseta Bandaríkjanna.

Nú fer flokkun í góða, ljóta og illa heldur betur að vandast.

<https://rarehistoricalphotos.com/hitler-reacts-kiss-woman-1936/>